

Γράμμα στον πιο ταπεινωμένο άγιο του σύγχρονου κόσμου (Μάρω Σιδέρη)

Categories : [ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ](#)

Date : 29 Δεκεμβρίου, 2007

Καλέ μου Αγιε Βασίλη,

Μη σε παραπλανά η ηλικία μου: στην πραγματικότητα παραμένω το ίδιο παιδί που σου έστειλε τα ανορθόγραφα γράμματα για να ζητήσει κάποιο παιχνίδι από το μαγικό σου εργαστήρι και να φιξάρει το ραντεβού σας κάθε Πρωτοχρονιά. Είμαι το ίδιο παιδί που πίστευε ότι υπάρχουν ό,τι κι αν έλεγαν οι «ψιλιασμένοι» συμμαθητές της: Στον δικό μου κόσμο υπάρχουν, όσο υπάρχουν άνθρωποι που έχουν την ανάγκη μιας αγκαλιάς, μιας ευγενικής χειρονομίας, ή ενός χαμόγελου. Υπάρχεις κι ως προσπαθούν οι μεγάλοι να σε απομυθοποιήσουν στα μάτια των παιδιών. Πιστεύω μάλιστα ότι όλη αυτή η κρίση «αλήθειας» δεν είναι παρά βουτιά στην απανθρωπιά και στο ψέμα του εδώ και του τώρα: Πράγματι, δεν υπάρχουν για τον άνθρωπο που ζει χωρίς φιλοσοφική διάθεση, που διακρίνει την προσφορά μόνο σ' ένα καλοτυλιγμένο μεγάλο κουτί με κόκκινους φιόγκους και που δεν έχει διάθεση να δώσει παρά μόνο εκεί όπου φτάνει το χρέος ή - χειρότερα- το συμφέρον του. Δεν υπάρχουν για τον άνθρωπο που δεν κάνει όνειρα, που δεν έχει οράματα που ταΐζει το σώμα του μα αφήνει την ψυχή και το πνεύμα του ατάιστα και κακοποιημένα. Δεν υπάρχουν για τον κακομοίρη μεμψίμοιρο απαισιόδοξο και γκρινιαρή άνθρωπο του 21^{ου} αιώνα, για εκείνον που δεν θέλει να δώσει στο συνάνθρωπό του, όχι ένα ποτήρι νερό, μα ούτε ένα χαμόγελο καλημέρας.

Νομίζω ότι καταλαβαίνεις καλύτερα από μένα το λόγο για τον οποίον διαψεύδεται η ύπαρξη σου στις μέρες μας: Ένας άγιος που δίνει, ένας άγιος που δεν κρατά για τον εαυτό του τίποτα, που μοιράστηκε την περιουσία του με τους συνανθρώπους του και που αφιερώνει τη νύχτα της πρωτοχρονιάς στο ρεβεγιόν της καρδιάς και της αγάπης, είναι επικίνδυνο σύμβολο σ' έναν κόσμο αρπακτικών. Εάν πασχίζω όλο το χρόνο να εξαπατήσω το διπλανό μου για να πάρω τη θέση του στο ταμείο, στο πάρκιν ακόμα και στην εκκλησία (!) σε ποιον άγιο Βασίλη πιστεύω; Αν έχω διαρκώς παράπονα από τους ανθρώπους, γιατί δε μ' αγαπούν, γιατί είναι αμαθείς, αστοιχείωτοι, μπανάλ, ηλίθιοι και βαρετοί, αν τους πλησιάζω μόνο όταν θέλω να ζητήσω κάτι και τσαντίζομαι και βρίζω Θεό και δαίμονες όταν δε μου δίνουν όσα τους ζητήσω, για ποιον Άγιο Βασίλη θα μιλήσω στο παιδί μου; Προφανώς για έναν Άγιο Βασίλη που δεν υπάρχει γιατί στ' αλήθεια δεν υπάρχει τέτοιος Άγιος - προστάτης της αρπαγής

και της ρεμούλας, της γκρίνιας, και της αλαζονικής κακομοιριάς.

Δεν ξέρω καλέ μου Άγιε Βασίλη αν υπάρχει άλλος Άγιος τόσο ταπεινωμένος, όσο εσύ, θυσιασμένος στο βωμό της Λουκούλιας υπερκατανάλωσης. Ο άνθρωπος που αγάπησε τη μόρφωση με όλο του το είναι, δε μοιράζει για βιβλία, ούτε γνώση στα μπουχτισμένα από παιχνίδια παιδιά , γιατί «*το βιβλίο είναι φτηνό και βαρετό πρωτοχρονιάτικο δώρο*». (Γουρλώνουν τα ματάκια τους από έκπληξη και δυσπιστία τα παιδιά όταν ακούνε ότι είσαι εσύ ο ίδιος Μέγας Βασίλειος , ο ένας από τους τρεις Ιεράρχες). Ο άνθρωπος της εγκράτειας και της προσφοράς εμφανίζεσαι για σαν ευτραφές θύμα των γήινων εδεσμάτων, βουτηγμένος στη χοληστερίνη, γίνεσαι cartoon, πίνεις συγκεκριμένα αναψυκτικά και κρεμιέσαι από τα μπαλκόνια σα πρωτάρης διαρρήκτης .

Θα ήθελα να ζητήσω συγγνώμη για το βιασμό της υστεροφημίας σου, αλλά τώρα που το ξανασκεφτόμαι, δε βιάζουμε τη δική σου υστεροφημία αλλά τη δική μας. Απλά το όνομά σου δανειστήκαμε, μα αφού δεν πιστεύουμε ότι υπάρχουν, αυτός ο χοντρούλης τύπος με την κόκκινη πρησμένη μύτη που εμφανίζεται κάθε Χριστούγεννα δεν είσαι εσύ, αλλά όλοι εμείς. Τις κοιλιές μας αγιοποιήσαμε, τα πάθη μας ντύσαμε με κόκκινη στολή κι αφήσαμε την αμάθεια και τη ρηχότητά μας να οδηγεί το έλκηθρο.

Γι' αυτό δεν υπάρχουν Άγιε Βασίλη μου, γι' αυτό βιάζονται οι μεγάλοι να σε βγάλουν από τη ζωή και τα όνειρα των παιδιών τους: γιατί αν σε γνώριζαν οι αθώες παιδικές ψυχές, αν γνώριζαν το μεγαλείο και την ομορφιά σου, τη μόρφωση και την καλοσύνη σου, την εγκράτεια και τη σταθερότητά σου, θα έκριναν αυστηρότερα τους γονείς, τους παππούδες, τους δασκάλους, τους ιερείς, τους γείτονες, τον κόσμο των υπερφίαλων ενηλίκων και την υποκρισία τους. Επειδή λοιπόν καλέ μου, μια τέτοια κριτική θα ήταν επώδυνη για κάθε πληγωμένο εγωισμό, προτιμούμε να διδάσκουμε τα παιδιά μας ότι ο Άγιος δεν υπάρχει κι ότι τα δώρα τα φέρνουν οι γονείς, γιατί στο κάτω - κάτω δώρο για όλους μας είναι μόνο ό,τι έχει τιμή. Τα ανεκτίμητα οι φαύλοι δεν τα θεωρούν δώρα, αλλά σκουπίδια!

Για φέτος καλέ μου Άγιε Βασίλη, δε θα ζητήσω το ακριβό, αλλά το ανεκτίμητο , γιατί κουράστηκα να είναι φαύλη: Σου ζητώ λοιπόν φέτος, να πλησιάσεις στο κρεβατάκι κάθε νηπίου και να ψιθυρίσεις την αλήθεια σου στο αυτί του, πριν

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

προλάβει η ενήλικη φαυλότητα να το αγγίξει. Αν το παρόν μοιάζει χαμένο, ψέλλισε τα ανεκτίμητα στην αθωότητα του μέλλοντος. Έτσι η Αγιότητά σου δε θα πάει χαμένη, ούτε οι επόμενες γενιές...

Με σεβασμό

Μάρω Σιδέρη